

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010313
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2320010313.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného R. S., nar. XX.XX.XXXX v U., pre pokračovací prečin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 27T/26/2020-122 zo dňa 16.11.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.11.2021 v Trnave, takto:

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný R. S., nar. XX.XX.XXXX v U., hlásený trvalý pobyt U., t.č. bydlisko U. L. XXX/XX, J.,

o d s u d z u j e :

Podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. k), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určuje skúšobnú dobu na 18 (osemnásť) mesiacov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 27T/26/2020-122 zo dňa 16.11.2020 bol obžalovaný R. S., nar. XX.XX.XXXX v U., uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

1/ dňa 21.09.2019 v čase o 17:16 hod. v obchodnom dome COOP Jednota Galanta na Českej ulici v Galante spoločne s Q. L. (právoplatné odsúdená trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn.

27T/26/2020 zo dňa 23.06.2020) zobrali z predajnej plochy 1 ks kávy Eduscho arabica 250 g, 1 ks kávy Gold selection 200 g a 1 ks víno Pezinské - zámocké červené, ktoré schovali do čiernej kabelky Henriety Schreinerovej a s takto ukrytým tovarom prešli bez zaplataenia cez pokladničnú zónu, čím spôsobili spoločnosti COOP Jednota Galanta, spotrebné družstvo, IČO: 00 168 840, škodu vo výške 11,79 eur, pričom R. S. bol rozhodnutím Obvodného oddelenia PZ Galanta č. bloku 12043742 dňa 26.11.2018 postihnutý za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/167/2019 zo dňa 24.06.2019, právoplatný toho dňa, odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného pred 01.08.2019,

2/ dňa 29.09.2019 v čase o 12:00 hod. v obchodnom dome COOP Jednota Galanta na Českej ulici v Galante spoločne s Q. L. (právoplatne odsúdená trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 27T/26/2020 zo dňa 23.06.2020) zobrali z predajnej plochy 1 ks víno Uhranské južné červené, 1 ks maslo, 2 ks Kinder mliečny rez, 1 ks plátkový syr Kapucin, 2 ks zmes tatárska, 3 ks oblička Lina, 1 ks káva Tchibo espresso, 1 ks paprika mletá, 4 ks Margot tropical, ktoré schovali do čiernej kabelky Q. L. a s takto ukrytým tovarom prešli bez zaplataenia cez pokladničnú zónu, čím spôsobili spoločnosti COOP Jednota Galanta, spotrebné družstvo, IČO: 00 168 840, škodu vo výške 18,04 eur, pričom R. S. bol rozhodnutím Obvodného oddelenia PZ Galanta č. bloku 12043742 dňa 26.11.2018 postihnutý za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/167/2019 zo dňa 24.06.2019, právoplatný toho dňa, odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona účinného pred 01.08.2019.

Za tieto skutky okresný súd obžalovanému uložil podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 3 a § 39 ods. 4 Trestného zákona, s poukazom na § 36 písm. k), písm. l) a § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon uloženého trestu obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

O náhrade škody rozhodol podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku tak, že poškodenú spoločnosť COOP Jednota Galanta, spotrebné družstvo, IČO: 00 168 840, so sídlom Revolučná štvrť 953, Galanta, odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 122-124.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného zákona o tom, že je vinný zo spáchania skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu. Obžalovaný odpovedal kladne na otázky v zmysle § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, pričom okresný súd obžalovaného poučil o neodvolateľnosti jeho vyhlásenia. Okresný prokurátor navrhol vyhlásenie obžalovaného prijať, na čo súd uznesením vyhlásenie obžalovaného o vine prijal a vykonal dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste. Následne okresný súd zistil, že obžalovaný bol jedenkrát súdne trestaný (trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/167/2019 zo dňa 24.06.2019 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona), za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody v trvaní 2 mesiace so skúšobnou dobou na 1 rok a peňažný trest vo výške 200 eur, ktorý zaplatil. Z výpisu registra priestupkov zistil, že obžalovaný bol dvakrát priestupkovo postihnutý (za priestupky proti majetku a proti občianskemu spolunažívaniu). V mieste bydliska nie je hodnotený, podľa zamestnávateľa má štandardnú pracovnú disciplínu, prácu vykonáva v súlade s požiadavkami, ústne s ním boli preberaná drobné výčitky na nepozornosť pri práci. Obžalovaný má dve maloleté deti (narodené v r. XXXX a r. XXXX), pričom maloleté dieťa R. S., nar. XX.XX.XXXX bol obžalovanému na základe právoplatného súdneho rozhodnutia zverený do osobnej starostlivosti. Obžalovaný dňa 11.11.2020 zaplatil poškodenej spoločnosti spôsobenú škodu v celkovej sume 29,38 eur. Okresný súd u obžalovaného zistil dve poľahčujúce okolnosti a žiadnu priťažujúcu okolnosť. Pri ukladaní trestu vychádzal z trestnej sadzby vo výmere 6 mesiacov až 3 roky, pričom v dôsledku prevahy poľahčujúcich okolností okresný súd upravil hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, t.j. na 2 roky a 2 mesiace. Vzhľadom na opakované protiprávne konanie ako aj to, že obžalovaný spáchal skutky v dobe podmieneného odsúdenia okresný súd považoval za nevyhnutné uložiť obžalovanému nepodmienený trest odňatia slobody. Pri určení výmery trestu okresný súd prihliadol na postoj obžalovaného k spáchaniu skutkov, jeho doterajší život,

zamestnanie, starostlivosť o rodinu, závažnosť jeho konania, preto mu uložil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby, a to v trvaní 4 mesiace, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Pokiaľ ide o náhradu škody, obžalovaný vzniknutú škodu nahradil, preto s prípadným zvyškom škody okresný súd odkázal poškodenú spoločnosť s uplatneným nárokom na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku zahlásil obžalovaný odvolanie bezprostredne po jeho vyhlásení na pojednávaní (č.l. 120), ktoré následne odôvodnil prostredníctvom obhajcu na č.l. 129.

Obžalovaný napadol rozsudok výlučne čo do výroku o treste, uložený trest považuje za neprimerane prísny. Odvolanie odôvodňuje svojou rodinnou ako aj životnou situáciou. Žije spolu so svojou družkou a spoločným 6 mesačným maloletým dieťaťom a tiež dieťaťom obžalovaného, ktoré má obžalovaný v osobnej starostlivosti. Jediným živiteľom rodiny je obžalovaný, nástupom na výkon trestu bude ohrozená existencia rodiny. Obžalovaný sa viac ako jeden rok nedopustil žiadneho protiprávneho konania, vedie riadny život, je zamestnaný a stará sa o rodinu. Navrhuje zmeniť napadnutý rozsudok vo vzťahu k uloženému trestu.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 23.11.2021 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu, na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním obžalovaného, odpisom registra trestov na obžalovaného a podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave navrhla odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného sa pridržiaval písomných dôvodov odvolania, zároveň súdu dodal pracovnú zmluvu obžalovaného. Poukázal na to, že obžalovaný je zamestnaný, vedie riadny život, od spáchania skutku uplynulo viac ako 2 roky, uloženie nepodmienečného trestu s takýmto časovým odstupom neplní účel trestu. Navrhuje odvolaniu obžalovaného vyhovieť. Obžalovaný svoje konanie oľutoval, dodal, že nechce ísť do výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o treste, odvolací súd konštatuje, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, pretože uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace je podľa názoru odvolacieho súdu neprimerane prísny. Práve preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok pokiaľ ide o uložený trest a spôsob ich výkonu (§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku) a vo veci sám rozhodol (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku).

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 322 ods. 3 veta prvá Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že obžalovaný napadol rozsudok okresného súdu výlučne čo do výroku o treste, preto predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozsudku vo vzťahu k tomuto výroku. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní dňa vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutkov, ktoré sa mu kládli za vinu, preto okresný súd so súhlasom okresného prokurátora vyhlásenie obžalovaného prijal. Pretože inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012)

V konaní bolo nepochybne preukázané a s poukazom na vyhlásenie obžalovaného o vine aj ustálené, že obžalovaný sa svojim konaním dopustil spáchania pokračovacieho prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Trestná sadzba za uvedený prečin je určená v rozmedzí 6 mesiacov až 3 roky. Po úprave trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 2 a ods. 3 Trestného zákona vzhľadom na pomer poľahčujúcich okolností (v tomto prípade § 36 písm. k/ a písm. l/ Trestného zákona) k priťažujúcim okolnostiam, ktoré na strane obžalovaného neboli zistené ako aj s poukazom na § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, analogicky aplikovateľného aj na prejednávajúcu vec vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine a všetky zistené okolnosti prípadu bolo pri ukladaní trestu potrebné vychádzať z upravenej trestnej sadzby v rozmedzí 6 mesiacov až 2 roky a 2 mesiace. Všetky uvedené skutočnosti správne ustálil okresný súd, k čomu odvolací súd nemá žiadne výhrady.

Odvolací súd sa však nestotožňuje s uloženým nepodmienečným trestom odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov so zaradením obžalovaného na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, pretože takto uložený trest síce odráža postup súdu vyplývajúci z § 49 ods. 2 Trestného zákona, v zmysle ktorého sa inštitút podmienečného odkladu výkonu trestu nepoužije v prípade, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, avšak v konečnom dôsledku ide o trest ktorý nesleduje základné zásady pre ukladanie trestu a tiež samotný účel zákona.

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Odvolací súd zdôrazňuje, že cieľom trestného konania nie je akýsi „revanš“ - odplata za spáchaný skutok, ale predovšetkým náprava páchatel'a a jeho stimulovanie k riadnemu životu. Trest ako trestnoprávna sankcia nastupuje vždy ako následok porušenia základných práv a právom chránených záujmov. Pokiaľ Trestný zákon pri jednotlivých taxatívne vymenovaných trestných činoch oprávňuje súd uložiť trest odňatia slobody ako najzávažnejší zásah do osobnej slobody, nemožno tak ale paušálne pristupovať v každom jednom prípade. Išlo by o príliš formalistický výklad zákonných ustanovení, v dôsledku čoho by potom stratilo opodstatnenie ustanovenie vyššie citovaného § 34 Trestného zákona, v zmysle ktorého sú súde pri ukladaní trestov povinné prihliadať na všetky okolnosti daného prípadu vo vzájomnom súhrne. Optimálna miera represie totižto závisí na konkrétnych okolnostiach každého prípadu, pričom nielen príliš mierny, ale aj príliš prísny trest nepôsobí výchovne, ale demoralizuje.

Odvolací súd ďalej poukazuje aj na to, že zabrániť páchatel'ovi v ďalšom páchaní trestnej činnosti môže trest nielen priamo, teda tým, že mu fyzicky znemožní dopustiť sa určitého konania uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody, ale aj nepriamo, už samotnou existenciou hrozby trestu za určité konanie, obavou z jeho uloženia a následného výkonu, pričom ide o tzv. psychické zábrany a pôsobenie (napr. trest odňatia slobody s podmienečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu). Práve toto „nepriame pôsobenie“ má v mnohých prípadoch výrazne hlbší a trvalejší prevýchovný charakter a účel trestu naplní skôr, než samotný nepodmienečný trest odňatia slobody. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR v sp. zn. 6To/8/2013 z 25.09.2014).

Odvolací súd má za to, že v tomto prípade by záujem na uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému neúmerne prevyšoval následku - spôsobeniu majetkovej škody vo výške 29, 83 eur, ku ktorému spáchaním oboch skutkov došlo. Obžalovaný sa síce dopustil spáchania oboch skutkov v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. OT/167/2019 zo dňa 24.06.2019 (skúšobná doba uplynula dňa 24.06.2020), a tiež po tom, ako bol za priestupok proti majetku v období 12 mesiacov pred spáchaním skutkov postihnutý, v dôsledku čoho

okresný súd aplikoval ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona. Takýto postup však odvolací súd považuje za formalistický, vedúci k uloženiu nespravodlivého a neprimeraného trestu.

Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na spravodlivej a tiež racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým výkladom.“ (porovnaj Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 72/2010 zo 04.05. 2010).

Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona.“ (porovnaj Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 341/2007 z 01.07. 2008).

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd zvolil odklon od znenia ustanovenia § 49 ods. 2 Trestného zákona, a to nielen s poukazom na zmysel a podstatu zákona, ale aj s poukazom na všetky okolnosti spáchania skutku a tiež osobné pomery obžalovaného. Skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný sú menšej závažnosti, o čom primárne svedčí spôsobený následok, a to majetková škoda vo výške 29,83 eur, ktorá by bez naplnenia ďalších kvalifikačných znakov nenapĺňala ani kvalifikáciu skutku ako trestného činu. Obžalovaný sa k spáchaniu skutkov už pri prvom výsluchu (pred vznesením obvinenia), následne aj po vznesení obvinenia a do tretice aj v konaní pred súdom priznal, opísal ako ku skutku došlo, svoje konanie oľutoval, prejavil snahu o náhradu škody, čo napokon aj dňa 11.11.2020 urobil. Od spáchania skutku až do rozhodnutia okresného súdu uplynula doba jedného roka, do verejného zasadnutia odvolacieho súdu viac ako dva roky, počas ktorej doby sa obžalovaný nedopustil žiadnej protiprávnej činnosti. Od spáchania skutkov vedie riadny život, je zamestnaný u zamestnávateľa TANDEM personal partner, s.r.o. odo dňa 17.08.2021 (predtým sprostredkovane cez pracovnú agentúru Index Nosluš s.r.o. s primeraným hodnotením).

V neposlednom rade bolo nutné prihliadnuť aj na to, že obžalovaný žije v spoločnej domácnosti s družkou, ktorá je na rodičovskej dovolenke, a tiež dvoma maloletými deťmi H. S., nar. XX.XX.XXXX a R. S., nar. XX.XX.XXXX, ktoré sú výživou odkázané na obžalovaného. Obžalovaný zabezpečuje potreby rodiny z materiálneho hľadiska, pričom družka obžalovaného z objektívnych a nezavinených dôvodov (rodičovská dovolenka a celodenná osobná starostlivosť o spoločné maloleté dieťa) nie je schopná dosahovať príjem na zabezpečenie všetkých potrieb rodiny. Nepodmienečný trest odňatia slobody by mal nepochybne vplyv na blízke osoby obžalovaného, ohrozenie výživy maloletých detí a družky obžalovaného, a to nielen po dobu výkonu trestu ale aj bezprostredne po ňom. Netreba opomínať ani na uspokojovanie citových (nielen tých materiálnych potrieb rodiny obžalovaného), poukazujúc pritom na najlepší záujem maloletého dieťaťa, pretože v intencióch najlepšieho záujmu dieťaťa by mal súd aj vyhodnotiť, či pristúpi k takému rozhodnutiu, ktoré by sa mohlo negatívne odzrkadliť na fyzickom alebo psychickom zdraví maloletého dieťaťa. Princíp najlepšieho záujmu dieťaťa je kľúčový a musí sa naň brať vždy ohľad, tento princíp musí byť vo všetkých ohľadoch prioritizovaný. Všeobecne totiž platí, že súdne konanie má byť vedené a prijaté opatrenia majú byť učené vždy v najlepšom záujme práve dieťaťa (čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). V záujme každého dieťaťa je byť vychovávané vo svojej prirodzenej rodine, pretože „byť spolu“ je pre rodiča a jeho dieťa podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva základným prvkom rodinného života a vnútroštátne opatrenia, ktoré im v tom zabraňujú, sú zásahom do práva chráneného čl. 8 Dohovoru. (porovnaj Rozhodnutie ESLP vo veci Bronda v. Taliansko (č. 22430/93) § 51, Elsholz v. Nemecko [VK] (č. 25735/94) § 43, Voleský v. Česká republika (č. 63627/00) § 117).

Princíp najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa a s ním spojenú otázku proporcionality trestu vo vzťahu k oprávneným záujmom maloletých detí obžalovaného musel odvolací súd zohľadniť aj v tomto prípade, a to v kontexte mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d) Trestného

zákona aj v tomto prípade, preto dospel k záveru, že v tomto prípade nie je nutné na obžalovaného pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody. Z tohto dôvodu odvolací súd pristúpil k zmierneniu trestu obžalovanému uložením podmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov s uložením skúšobnej doby v trvaní 18 mesiacov tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Takýto trest považuje odvolací súd za dostatočne prevýchovnú, spôsobilý privodiť nápravu obžalovaného a odradiť ho od páchania prípadnej ďalšej trestnej činnosti. Odvolací súd sa zaoberal aj možnosťou uloženia peňažného trestu, ako aj možnosťou uloženia trestu povinnej práce, avšak vzhľadom na to, že peňažný trest by výrazným spôsobom zasiahol potreby rodiny z materiálneho hľadiska a uloženie trestu povinnej práce by výrazným spôsobom obmedzilo styk s deťmi, tento druh trestov u obžalovaného neukladal.

S prihliadnutím na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd odvolanie obžalovaného vyhodnotil ako dôvodné, v dôsledku čoho rozsudok okresného súdu pokiaľ ide o uložený trest a spôsob jeho výkonu v zmysle § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.